

Sacha Guitry

A Sacha Guitry el persegueix l'equivocada acusació de ser un precursor del teatre filmat. La seva condició de prolífer dramaturg i el fet de ser un cineasta multidisciplinar i d'adaptar i interpretar les seves pròpies obres teatrals al cel·luloide avalen aquesta hipòtesi.

Per afegitó és poc conegut i menys estrenat; en aquest país, dels seus llargmetratges solament tres, dels seus trenta, ho varen ser.

Així i tot Sacha Guitry és una personalitat major d'un cert cinema francès particularment vital en el decenni dels trenta... primer actor llavors comediògraf i finalment conspícu i notable cineasta.

El seu debut oficial és *Pasteur* 1935 però el 1914 roda *Ceux de chez nous* amb la presència d'Anatole France,

Octave Mirabeau, Rodin, Degas, etc., una vertadera curiositat quan a exaltació de la cultura francesa, en resposta a un manifest d'intel·lectuals alemanys.

Aquest és l'inici de la seva portentosa trajectòria on es capfica en demostrar en to desimbolt la seva innata elegància, la seva fidelitat a determinats comedians -Jacques Varennes, Pauline Carton, Marcel Vallée...- i la seva tendència per fastuosos repartiments per a les seves no menys colossals revisions de la història, de la qual n'era un autèntic apassionat i coïxedor.

Pêlè mëlê, *Les perles de la couronne* 1937, *Le destin fabuleux de Desirée Clary* 1941, o *Remontons les Champs-Élysées* 1938 on Bonaparte se les veu amb Napoleó... No tot varen ser felicitacions, vet aquí per exemple *Le diable boîteux* 1948, la semblança de la qual amb Tallérand li serveix per a contestar aquells que després de l'alli-

beració li reprotxaven els seus triomfs d'antany.

Reparau que, acusat de col·laboracionista, és arrestat el 1944 i passa dos mesos a la presó, encara que més tard obté la llibertat condicional. No obstant i després d'un període de temporal desgràcia, Sacha Guitry es converteix en el realitzador oficial de la IV República mercè a dimensionades recreacions de caire històric, "grosses machines" tal que, *Si Versailles pogués parlar* 1953, *Napoleó* 1954 o *Si Paris nous était conté* 1955, que empal·lidiren obres menors, encara que preferibles, de la classe de *Le poison* 1951, amb un superbios Michel Simon, o *Assassins et voleurs* 1956, d'un gaudi garantit gràcies al talent de Michel Serrault i Jean Poiret.

Amb tot solament per haver filmat *Le roman de un trinceur* 1936 mereix passar a la història del cinema francès. I què dir de la felicitat dels seus títols de crèdit, interrompent la història per presentar als actors o tècnics, o fent-los desfilir des de l'inici!!!

Per a Sacha Guitry el cinema era "una llanterna màgica de la qual no haurien de ser exclosos ni la ironia ni la gràcia" "Voilà!!". ■

